

TRH S OTROKY a NEZAMĚSTNANOST

*„Jen málokdo chce svobodu. Většina chce spravedlivé pány.“
(Sallustius)*

Tak jako našemu jemu (nebo pokrytectví?) nevyhovuje mluvit o „otrocké mzdě“, ale jen o „spravedlivé mzdě“, tak mu nevyhovuje mluvit o „trhu s otroky“, ale jen o „trhu práce“, či ještě humánněji o nabídce pracovních sil či schopností na trhu práce. Jenže člověka nelze od jeho pracovní síly (schopností atp.) oddělit! Nikdo nemůže prodat svou pracovní sílu a dál se k ní nehlásit. Tzn., že každý se svou pracovní silou prodává také sám sebe, jakoby byl zbožím (strojem, otrokem atp.). Jaký div, že koupený zaměstnanec je vůči tomu, kdo si ho koupil (vůči zaměstnavateli) v otrockém postavení. Jinými slovy, trh práce je totéž jako trh s lidmi, což je totéž jako trh s otroky.

Lze namítnout. V civilizovaných zemích netrvá vztah zaměstnavatele a zaměstnance celý den, ale pouze po dobu sjednaného pracovního úvazku, což dnes trvá zpravidla jednu třetinu dne (8 hod.)...

Jenže, jakým právem je dnes člověk na jednu třetinu dne prodáván do otroctví, jako dobytek?

Lze namítnout: Nikdo ho nenutí, on sám se prodává jako prostitutka, prodávající své tělo dychtivým klientům...

To je ovšem něco pozoruhodného. Jakým kouzlem novodobí otrokáři dosáhli toho, že se lidé prodávají do otroctví sami? V dávné minulosti bylo možné udělat z člověka otroka jen násilím. Zajali ho, unesli, odsoudili atp. Jen výjimečně a v krajní nouzi se lidé stávali otroky dobrovolně.

Tajemství úspěchu dnešních otrokářů tkví v pojmu „krajní nouze“. Kdysi se člověk stal dobrovolně otrokem, až se ocitl v krajní nouzi, dnes se prodává do otroctví preventivně, aby se neocitl v krajní nouzi. Jakoby mu otrokář pravil: Pokud se mi sám neprodáš, budeš trpět krajní nouzí. To je ovšem prachsprosté vydírání! Novodobí otroci to podvědomě cítí, avšak nevědí si s tím rady. Jejich odbory a politické strany je nevedou k úsilí za vysvobození z otroctví, ale jen k úsilí o zmírnění otroctví. Tak po těžkých bojích dosáhli alespoň zkrácení pracovní doby na 8 hodin (EU dnes projevuje tendenci ji znovu prodlužovat).

Proti úsilí otroků za zmírnění otroctví vyrukovali otrokáři s uměle vyvolanou nezaměstnaností. Ta má na trhu s otroky udržovat trvalé převyšování poptávky nabídkou z krajní nouze. A protože je (podle tzv. „zákonů volného trhu“) nabídka vyšší než poptávka, cena zboží jde dolů. Lidé se nejen zoufale nabízejí k prodeji, ale z konkurenčních důvodů si nemohou podmínky diktovat, a tak se nabízejí také za nižší cenu (jsou ochotni přijmout nižší otrockou mzdu). Otrokářské státy pak vedou teatrální „boj proti nezaměstnanosti“ formou rekvalifikací, kurzů a podobných iluzí, jež jen navyšují nabídku nad poptávkou.

Ekonomičtí „odborníci“ nás ujišťují, že uvedené poměry jsou dány zákony volného trhu, o němž nám ovšem již neřeknou, že jsou to v podstatě „odborními pojmy“ načechnané „zákony džungle“ (boje o přežití), „zákony silnějších“. Nutností čelit zákonům džungle sociálními zákony, pak zákonodárci zdůvodňují své mocenské postavení. Nutností neomezovat zákony volného trhu sociálními zákony, zdůvodňují zákonodárci na druhé straně své totální selhání. Jak je to možné? Což si zotročovaní sami nevolí své zákonodárce? Volí, ale okrádaný otrok jim může sotva zaplatit víc než otrokář ze svého lupu. Zkrátka, sociální vývoj uzavírá korupční bludný kruh volného trhu, jenž není než rafinovaně uzákoněnou džunglí. Z tohoto bludného kruhu nás ovšem nevyvede odstranění následku (korupce), ale odstranění příčiny (zkorumpovatelných zákonodárců i s jejich zákony).